

Arrest

nr. 209 047 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat zij niet aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorpje Biliq, gelegen in het district Jamaame, provincie Lower Juba. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 194 517 van 30 oktober 2017 bevestigd.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek heeft uiteengezet. Zij haalt aan dat zij enkel documenten bij zou hebben, dewelke zij dan ook zou wensen neer te leggen.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoekster de volgende documenten neer: een 'Declaration of Birth' van 9 maart 2017, een 'Declaration of Nationality' van 9 maart 2017, een 'Bewijs van scheiding van Dhr. N. M. (J.) M.' van 7 november 2017, een 'Certificat Médical' van 21 februari 2017 waaruit blijkt dat zij type drie zou zijn besneden en een getuigenverklaring van Dhr. A. N. A. samen met zijn verblijfstitel van België.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekster haar vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van de door haar bijgebrachte documenten en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Met betrekking tot de "Declaration of Nationality" en de "Declaration of Birth" van 9 maart 2017, en het medisch attest van 21 februari 2017, wijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekster haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 194 517 van 30 oktober 2017, werd vastgesteld, met name: "2.8. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een "Declaration of Nationality" en "Declaration of Birth" van 9 maart 2017. Uit de "COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten" van 9 september 2016, toegevoegd aan de verweernota, blijkt dat Cedoca in 2012 deed onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. "In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. (...) Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.". Vooreerst kan in deze informatie gelezen worden dat de ambtenaar van de ambassade zelf toegeeft niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van de verzoekende partij kan blijken. De uitreiking van identiteitsdocumenten gebeurt aldus niet op basis van dergelijke objectieve gegevens. Voorts kan uit voornoemde informatie blijken dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een of meerdere andere nationaliteiten bezitten. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de persoon aan wie het

attest wordt afgegeven door de ambassade als etnisch Somaliër wordt aanzien en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend. De neergelegde stukken geven immers niet aan op basis van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. Aan de toekenning van de Somalische nationaliteit door de Somalische ambassade in België kan in onderhavige procedure bezwaarlijk meer waarde worden gehecht dan de erkenning van een etnische origine.

2.9. Aldus concludeert de Raad dat "Declaration of Nationality" en "Declaration of Birth" van 9 maart 2017 - waarvan de Raad niet betwist dat deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade -, naar de inhoud toe, niet de minste garanties biedt dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Tenslotte, zelfs al zou verzoekster thans door de ambassade ook de Somalische nationaliteit zijn toegekend, dan nog toont zij haar geboorteplaats, haar verblijfplaats voor haar komst naar België niet aan noch sluit dit het bezit van een andere nationaliteit uit.

(...)

2.12. Het door verzoekster bij het CGVS neergelegde medisch attest toont aan dat verzoekster een besnijdenis type 3 heeft ondergaan. Vooreerst dient te worden gesteld dat verzoekster niet afkomstig is uit Somalië en dat ze ervoor kiest om haar ware herkomst niet te melden. Zelfs indien verzoekster afkomstig zou zijn van Somalië – wat niet het geval is – dan nog licht verzoekster niet toe hoe de besnijdenis die zij onderging – en die niet betwist wordt – aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade."

De Raad merkt verder op dat voor de beoordeling van haar medische problematiek in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de geëigende procedure.

De Raad merkt met betrekking tot de getuigenverklaring van 28 januari 2018 op dat deze getuigenverklaring een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming waardoor dit document objectieve bewijswaarde ontbeert.

Verzoekster betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar betreffende het bewijs van scheiding van 7 november 2017 op goede grond het volgende wordt vastgesteld: "Vooreerst kan er worden opgemerkt dat bovengenoemde elementen (cfr. de door u aangehaalde problemen met uw (ex) man N.(...) M.(...) (J.(...)) M.(...), tevens lid zijnde van al shabaab) louter elementen betreffen die volledig in het verlengde liggen van de door u aangehaalde elementen in het kader van uw eerste asielaanvraag – die op geen enkele wijze als aangetoond werden beschouwd gezien u niet aannemelijk wist te maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Biliq te Somalië. Deze elementen wijzigen hier aldus niets aan en kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanvraag en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Immers gezien reeds eerder werd beoordeeld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Biliq, district Jamaame, provincie Lower Juba, Somalië, (en u in het kader van uw tweede asielaanvraag aldus geen nieuwe elementen aanhaalt die hiertoe anders zouden kunnen besluiten) en de door u aangehaalde problemen geen grond kunnen vinden gezien deze zich in Biliq in Somalië zouden hebben afgespeeld, kunnen de door u aangehaalde feiten in het kader van uw tweede asielaanvraag geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling. Voorts kan er

nog worden opgemerkt dat u enorm vaag blijft omtrent hoe u 'het bewijs van scheiding' precies zou hebben bekomen. Uw tante zou immers een man in Mogadishu hebben gecontacteerd, deze man zou zich vervolgens tot de rechtbank hebben gericht, hij zou immers zelf een 'Sheik' in de rechtbank zijn. U slaagt er evenwel niet in te duiden wie deze 'Sheik' in de rechtbank precies is en wat dan wel zijn naam zou zijn. U stelt verder gewoon vaagweg dat deze 'Sheik' vanuit Mogadishu dit document via de post zou hebben verstuurd naar 'een meisje' waarbij u verbleef in België. Het document zou u zijn bezorgd in een grote enveloppe, doch u liet deze enveloppe thuis achter en kan deze aldus niet aan de asielinstanties voorleggen. Tevens zou u opmerkelijk genoeg zelfs niet weten op welke datum de echtscheiding exact zou zijn uitgesproken, het zou op het document vermeld staan, u zou evenwel niet kunnen lezen noch schrijven. Men kan er echter logischerwijze van uitgaan dat iemand die beweert in 2012 te zijn gedwongen door Dhr. N.(...) M.(...) M.(...) – lid van al shabaab – met hem te huwen, door deze man mishandeld en bedreigd te zijn geweest en door hem bijna te zijn gedwongen om zelf een strijdster voor al shabaab te worden en bovendien door deze man haar beweerde land van herkomst Somalië te zijn ontvlucht, de eigenlijke dag waarop de echtscheiding met deze man zou zijn uitgesproken, zou kennen. Het door u aangehaalde argument – zijnde dat u niet kan lezen noch schrijven – gaat niet op, er werd voorafgaand reeds uitvoerig gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw gepretendeerde analfabetisme. Tenslotte wijst het CGVS er op dat uit de beschikbare COI blijkt dat Somalische documenten geen bewijswaarde hebben (zie administratief dossier). Uit deze COI blijkt immers dat door de wijdverspreide corruptie en het feit dat er geen staatsarchieven zijn, Somalië op de laatste plaats staat in de Corruption Perception Index (zie informatie kopie administratief dossier)."

5.3. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Aan verzoekster haar Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het dorpje Biliq, gelegen in het district Jamaame, provincie Lower Juba, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 juli 2018, voert verzoekende partij aan dat zij trouwe verklaringen heeft afgelegd en correcte en concrete stukken om de verklaringen te ondersteunen, doch dat er geen enkel onderzoek is gepleegd naar de stukken. Verzoekende partij legt ter terechtzitting nog een aanvullende nota neer met stukken.

In weerwil van verzoekende partij haar algemene beweringen, werd er wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door haar in het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming neergelegde stukken. Dit blijkt duidelijk uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aangaande de door haar aangebrachte documenten wordt vastgesteld, met name: *“U haalt immers in het kader van uw tweede asielaanvraag aan dat u enkel documenten bij zou hebben, dewelke u dan ook zou wensen neer te leggen. U voegt een ‘Declaration of Birth’ dd. 09 maart 2017, een ‘Declaration of Nationality’ dd. 09 maart 2017, een ‘Bewijs van scheiding van Dhr. N.(...) M.(...) (J.(...)) M.(...) dd. 07 november 2017, een ‘Certificat Médical’ dd. 21 februari 2017 waaruit blijkt dat u type drie zou zijn besneden en een getuigenverklaring dd. 28 januari 2018 van Dhr. A.(...) N.(...) A.(...) - samen met de verblijfstitel van deze man te België - toe. Voor wat betreft de ‘Declaration of Birth’ en de ‘Declaration of Nationality’ dd. 09 maart 2017 haalt u het volgende aan (zie gehoor Dienst Vreemdelingenzaken dd. 06 maart 2018). U hebt de documenten aangevraagd bij de Somalische ambassade. U beweert in dit kader eerst een gesprek te hebben gehad, u vertelde waar u geboren bent en wanneer u er vertrok. Vervolgens stelden ze dat ze met uw tante (J.(...) H.(...) F.(...)) te Nairobi wilden praten, ze spraken met haar en ze gaven de documenten af. Er werd u verteld dat Somaliërs documenten vragen, doch ze deze niet zomaar zouden geven, ze zouden eerst vragen aan u stellen. Er zouden immers mensen zijn die geen Somalier zijn en die ook een document zouden willen. Gezien het Commissariaat-generaal zei dat u geen Somalische was, vroeg u de documenten aan, u had het interview na uw negatieve beslissing van het Commissariaat. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat u beide documenten reeds tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – ingediend op 31 maart 2017 en uitspraak op 30 oktober 2017 – heeft voorgelegd. De Raad oordeelde toen als volgt: “(...) De Raad concludeerde dan ook dat de ‘Declaration of Nationality’ en de ‘Declaration of Birth’ van 09 maart 2017 – waarvan de Raad niet betwist dat deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade – naar de inhoud toe, niet de minste garanties biedt dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Tenslotte, zelfs al zou u thans door de ambassade ook de Somalische nationaliteit zijn toegekend, dan nog toont u uw geboorteplaats, verblijfplaats voor uw komst naar België niet aan noch sluit dit het bezit van een andere nationaliteit uit.*

U voegt verder een getuigenverklaring dd. 28 januari 2018 van Dhr. A.(...) N.(...) A.(...) - samen met de verblijfstitel van deze man te België – toe, waarin wordt verklaard dat deze man u zou kennen en u uit de buurt van Bilaq afkomstig zou zijn. Deze man stelt verder, toen hij uw tante kende, u vaak al spelend voor het huis – gelegen dichtbij de moskee - te hebben gezien toen u nog jong was. Ook uw eerste echtgenoot zou deze man vaak in het dorp hebben ontmoet. Tevens zou deze man ook uw zoon vaak hebben gezien. U legt uit (zie gehoor DVZ dd. 06 maart 2018) dat deze man u reeds zou hebben gekend toen u nog in Bilaq was, u vroeg dan ook aan hem om voor u een attest te schrijven. Deze man zou een Ashraaf van Bilaq betreffen, hij werd alhier erkend als vluchteling. Hij zou ouder zijn dan u en zou u hebben gezien toen u 13 jaar oud was, hij zag u tevens samen met uw zoon (°2005) in Bilaq. U zou met deze getuige in contact zijn gekomen in Roeselare, hij zou u hebben herkend en zou u hierop hebben aangesproken. Deze getuigenverklaring doet evenwel geen afbreuk aan de essentie van de eerdere beoordeling, meer bepaald dat u niet aannemelijk hebt gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Biliq, district Jamaame, provincie Lower Juba, Somalië, (en u in het kader van uw tweede asielaanvraag aldus geen nieuwe elementen aanhaalt die hiertoe anders zouden kunnen besluiten) en de door u aangehaalde problemen geen grond kunnen vinden gezien deze zich in Biliq in Somalië zouden hebben afgespeeld. Dergelijke getuigenis heeft immers een gesolliciteerd karakter, aangezien deze afkomstig is van een beweerde kennis van u en dateert van nadat uw vorige asielaanvraag reeds door zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen.

Betreffende het bewijs van scheiding van Dhr. N.(...) M.(...) (J.(...)) M.(...) – volgens u de vice van de leider van al shabaab - dd. 07 november 2017, stelt u (zie gehoor DVZ dd. 06 maart 2018) dat het document in Mogadishu zou zijn gemaakt, het werd opgesteld door de rechtbank, daar zouden echtscheidingen gebeuren, u vroeg het document aan na uw negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal. U vervolgt dat u het document via uw tante zou hebben bekomen, u vertelde haar dat u wou scheiden, ze antwoordde 'doe maar', ze stelde tevens als u zou terugkomen, uw (ex) man u zou doden. Hij zou haar immers elke dag bedreigen en uw tante zou reeds uit Somalië zijn gevlucht omwille van hem. Uw tante zou volgens uw verklaringen een man hebben gebeld die in Mogadishu was en die naar de rechtbank ging, die man is een 'Sheik' in de rechtbank. U voegt verder nog toe dat N.(...) M.(...) (J.(...)) M.(...) u zal doden als u terug zou keren naar Somalië, u scheidde van hem maar hij zal u nog steeds doden. U vluchtte immers voor hem omdat hij u zou doden, hij zal dat nog steeds doen, al shabaab zal een vrouw die vlucht van hun niet erkennen, ze zullen haar doden. Uw (ex) man zou tevens via de telefoon uw tante en zoon hebben bedreigd, hij belde uw tante en stelde dat hij haar en uw zoon zal doden indien u niet zou terugkomen naar hem. Uw tante en uw zoon zouden momenteel in Nairobi te Kenya verblijven, uw (ex) man dreigde dat hij hun daar zal komen opzoeken. Vooreerst kan er worden opgemerkt dat bovengenoemde elementen (cfr. de door u aangehaalde problemen met uw (ex) man N.(...) M.(...) (J.(...)) M.(...), tevens lid zijnde van al shabaab) louter elementen betreffen die volledig in het verlengde liggen van de door u aangehaalde elementen in het kader van uw eerste asielaanvraag - die op geen enkele wijze als aangetoond werden beschouwd gezien u niet aannemelijk wist te maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Biliq te Somalië. Deze elementen wijzigen hier aldus niets aan en kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanvraag en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Immers gezien reeds eerder werd beoordeeld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Biliq, district Jamaame, provincie Lower Juba, Somalië, (en u in het kader van uw tweede asielaanvraag aldus geen nieuwe elementen aanhaalt die hiertoe anders zouden kunnen besluiten) en de door u aangehaalde problemen geen grond kunnen vinden gezien deze zich in Biliq in Somalië zouden hebben afgespeeld, kunnen de door u aangehaalde feiten in het kader van uw tweede asielaanvraag geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling. Voorts kan er nog worden opgemerkt dat u enorm vaag blijft omtrent hoe u 'het bewijs van scheiding' precies zou hebben bekomen. Uw tante zou immers een man in Mogadishu hebben gecontacteerd, deze man zou zich vervolgens tot de rechtbank hebben gericht, hij zou immers zelf een 'Sheik' in de rechtbank zijn. U slaagt er evenwel niet in te duiden wie deze 'Sheik' in de rechtbank precies is en wat dan wel zijn naam zou zijn. U stelt verder gewoon vaagweg dat deze 'Sheik' vanuit Mogadishu dit document via de post zou hebben verstuurd naar 'een meisje' waarbij u verbleef in België. Het document zou u zijn bezorgd in een grote enveloppe, doch u liet deze enveloppe thuis achter en kan deze aldus niet aan de asielinstanties voorleggen. Tevens zou u opmerkelijk genoeg zelfs niet weten op welke datum de echtscheiding exact zou zijn uitgesproken, het zou op het document vermeld staan, u zou evenwel niet kunnen lezen noch schrijven. Men kan er echter logischerwijze van uitgaan dat iemand die beweert in 2012 te zijn gedwongen door Dhr. N.(...) M.(...) M.(...) – lid van al shabaab – met hem te huwen, door deze man mishandeld en bedreigd te zijn geweest en door hem bijna te zijn gedwongen om zelf een strijdster voor al shabaab te worden en bovendien door deze man haar beweerde land van herkomst Somalië te zijn ontvlucht, de eigenlijke dag waarop de echtscheiding met deze man zou zijn uitgesproken, zou kennen. Het door u aangehaalde argument – zijnde dat u niet kan lezen noch schrijven – gaat niet op, er werd voorafgaand reeds uitvoerig gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw gepretendeerde analfabetisme. Tenslotte wijst het CGVS er op dat uit de beschikbare COI blijkt dat Somalische documenten geen bewijswaarde hebben (zie administratief dossier). Uit deze COI blijkt immers dat door de wijdverspreide corruptie en het feit dat er geen staatsarchieven zijn, Somalië op de laatste plaats staat in de Corruption Perception Index (zie informatie kopie administratief dossier).

U legt verder een 'Certificat Médical' dd. 21 februari 2017 voor, waaruit blijkt dat u type drie zou zijn besneden. U legt hieromtrent uit (zie gehoor DVZ dd. 06 maart 2018) dat dit attest werd opgesteld door de arts die de operatie aan uw baarmoeder deed, u had immers een tumor op uw baarmoeder. De arts stelde dat de tumor zou zijn veroorzaakt door de slechte besnijdenis die u zou hebben ondergaan, hij zei dat u medische opvolging nodig zou hebben. U wenst met dit attest aan te tonen dat u last hebt ten gevolge van uw besnijdenis, u hebt immers pijn tijdens uw menstruatie, ze besneden u immers op een slechte manier in uw dorp, ze gebruikten geen naald maar ze gebruikten doorns van struiken om u dicht te maken. Tevens zou u bloeden als u gemeenschap zou hebben met een man. Uit het feit dat u een besnijdenis type III heeft ondergaan in het verleden en ten gevolge daarvan fysieke klachten heeft (cfr. u zou pijn ondervinden tijdens uw menstruatie, u zou bloeden als u gemeenschap zou hebben met een man, u werd geopereerd aan uw baarmoeder gezien u aldaar een tumor had, veroorzaakt door de slecht uitgevoerde besnijdenis en u zou medische opvolging nodig hebben), kan geen gegronde vrees

voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid en u haalde ook geen elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend."

Verzoekende partij werpt evenmin een ander licht op de grond in de beschikking waar met betrekking tot die door haar neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld:

"Met betrekking tot de "Declaration of Nationality" en de "Declaration of Birth" van 9 maart 2017, en het medisch attest van 21 februari 2017, wijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekster haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 194 517 van 30 oktober 2017, werd vastgesteld, met name: "2.8. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een "Declaration of Nationality" en "Declaration of Birth" van 9 maart 2017. Uit de "COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten" van 9 september 2016, toegevoegd aan de verweernota, blijkt dat Cedoca in 2012 deed onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. "In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. (...) Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.". Vooreerst kan in deze informatie gelezen worden dat de ambtenaar van de ambassade zelf toegeeft niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van de verzoekende partij kan blijken. De uitreiking van identiteitsdocumenten gebeurt aldus niet op basis van dergelijke objectieve gegevens. Voorts kan uit voornoemde informatie blijken dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een of meerdere andere nationaliteiten bezitten. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als etnisch Somaliër wordt aanzien en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend. De neergelegde stukken geven immers niet aan op basis van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. Aan de toekenning van de Somalische nationaliteit door de Somalische ambassade in België kan in onderhavige procedure bezwaarlijk meer waarde worden gehecht dan de erkenning van een etnische origine.

2.9. Aldus concludeert de Raad dat "Declaration of Nationality" en "Declaration of Birth" van 9 maart 2017 - waarvan de Raad niet betwist dat deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade -, naar de inhoud toe, niet de minste garanties biedt dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Tenslotte, zelfs al zou verzoekster thans door de ambassade ook de Somalische nationaliteit zijn toegekend, dan nog toont zij haar geboorteplaats, haar verblijfplaats voor haar komst naar België niet aan noch sluit dit het bezit van een andere nationaliteit uit.
(...)

2.12. Het door verzoekster bij het CGVS neergelegde medisch attest toont aan dat verzoekster een besnijdenis type 3 heeft ondergaan. Vooreerst dient te worden gesteld dat verzoekster niet afkomstig is uit Somalië en dat ze ervoor kiest om haar ware herkomst niet te melden. Zelfs indien verzoekster afkomstig zou zijn van Somalië – wat niet het geval is – dan nog licht verzoekster niet toe hoe de besnijdenis die zij onderging – en die niet betwist wordt – aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade."

De Raad merkt verder op dat voor de beoordeling van haar medische problematiek in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor

hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”. Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de geëigende procedure.

De Raad merkt met betrekking tot de getuigenverklaring van 28 januari 2018 op dat deze getuigenverklaring een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming waardoor dit document objectieve bewijswaarde ontbeert.

Verzoekster betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar betreffende het bewijs van scheiding van 7 november 2017 op goede grond het volgende wordt vastgesteld: “(...)”.

Betreffende de door verzoekende partij ter terechtzitting per aanvullende nota bijgebrachte documenten, stelt de Raad vooreerst vast dat (de kopie van) het bewijs van echtscheiding van Dhr. N.M. (J.) M. van 7 november 2017 reeds eerder werd neergelegd. Verzoekende partij werpt geen ander licht op hetgeen dienaangaande werd vastgesteld.

Wat de medisch documenten van 18 en 19 oktober 2017 van de “Service Universitaire de Gynécologie – Obstétrique” betreft, wordt vastgesteld dat dit stuk slechts betrekking heeft op een chirurgische ingreep die ze die periode in België heeft ondergaan en wordt hierin kort gewag gemaakt van een besnijdenis type 2 –het eerder aangebracht medisch attest van 21 februari 2017 spreekt daarentegen van een besnijdenis type 3-, doch niets meer dan dat.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 3 juli 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS